

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **T. B.**, zast. Mgr. Martinou Řehořovou, advokátkou, se sídlem Antonína Dvořáka 1117/15, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2014, č.j. OAM-234/ZA-ZA15-ZA05-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o** :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. Nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že jí v případě návratu na Ukrajinu nehrozí žádné nebezpečí a s tím, jak žalovaný hodnotí současnou situaci na Ukrajině. Odkázala na nedávné události na Ukrajině s tím, že v době svého pobytu v Charkově se necítila bezpečně. Poukázala také na všudypřítomnou korupci, po ulicích se pohybovali ozbrojení lidé, a proto se obávala o svůj život. Její obavy zesílily v momentě, kdy byli přepadeni a oloupeni ve vlaku, přičemž státní aparát se uvedeným incidentem nezabýval a neposkytl jim dostatečnou pomoc. V případě návratu se dále obává špatné ekonomické situace a sociálních problémů, žalovaný však tyto její obavy zhodnotil nedostatečně. Problémy měla rovněž v souvislosti se svým ruským příjmením. Na Ukrajině nemá dostatečné zázemí ani finanční prostředky na živobytí. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil

žalovanému k dalšímu řízení. V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobkyně namítá porušení ustanovení § 50, § 68 odst. 3, § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a tyto své námitky podrobněji konkretizuje. Má za to, že v jejím případě jsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, a to dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu, že má odůvodněný strach z pronásledování kvůli své národnosti (původní) a příslušnosti k určité sociální skupině (část obyvatelstva s ruským původem), případně by v jejím případě připadal ke zvážení tzv. humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu a v současné době jsou zde zejména důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Shrnula, že ze země původu odešla především proto, že je částečně ruského původu, což dokládá i její ruský znějící příjmení a v současné době je na Ukrajině přístup Ukrajinců vůči občanům ruského původu velmi problematický, dochází k incidentům ze strany nacionalistických skupin, které působí po celém území Ukrajiny. Za zásadní považuje i přístup ukrajinských správních a bezpečnostních orgánů vůči její osobě, kdy po dočasném přestěhování do západní části Ukrajiny byla i se svým přítelem (J. Š., rovněž žadatelem o mezinárodní ochranu, jeho žaloba je zdejší soudem vedena pod sp. zn. 29Az 50/2014) okradena ve vlaku místní ozbrojenou skupinou. Byly jí odcizeny téměř veškeré věci a peníze a po jejím oznámení těchto skutečností místní policii, byla z policejní stanice vykázána s odůvodněním, že takoví lidé, jako je ona (myšleno ve výše uvedeném smyslu ruského původu), nemají nárok na jakékoli vyšetřování (o tomto oznámení trestného činu však místní policejní orgány odmítli učinit jakýkoli záznam). Tyto skutečnosti může dosvědčit její přítel J. Š. Navrhla k důkazu spis zdejšího soudu ve věci svého přítele, sp. zn. 29Az 50/2014. Z takového důvodu je na zvážení, zda-li situace na Ukrajině již nepřerostla ve vztahu k ruský hovořícím občanům v humanitární krizi a není zde důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, tzv. humanitárního azylu. Dále uvádí, že právě probíhající boj na Ukrajině přerostl do rozsahu občanské války, a to mezi pravidelnou a mnohde i nepravidelnou ukrajinskou armádou a tzv. separatisty z Doněcké a Luhanské oblasti. Žalobkyně pochází z města Charkov, které je celkem blízko k těmto oblastem a situace tam není stabilní. Charkovská oblast sice v současné době není „papírově“ ve válečné zóně, reálně se tam skutečně střílí a zabíjejí lidé a patří do tzv. „proruské zóny“. Žalobkyně se pokoušela se svým přítelem odstěhovat na západní část Ukrajiny ke svým příbuzným, ale místní obyvatelé jim začali nadávat a fyzicky je napadat, protože byli z východní Ukrajiny, projevovali vůči nim agresivitu a nenávist a poté, co byli okradeni, jim odmítla poskytnout ochranu i místní policie. Proto se rozhodli vycestovat do České republiky. Žalobkyně se dovolává udělení doplňkové ochrany z důvodu uvedeného v ustanovení § 14a odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona o azylu, nyní na Ukrajině probíhajícího otevřeného ozbrojeného vnitřního konfliktu (doslova občanské války), který přerůstá do mezinárodní podoby. Tyto skutečnosti jsou všeobecně známé, denně jsou ukazovány a popisovány v dostupných veřejných médiích. Závěrem setrvala na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považuje v daném případě za zcela dostatečné. Žalobkyně nebyla a není členkou žádné politické strany, organizace či hnutí a

nevyvíjela ani nevyvíjí žádnou veřejně politickou činnost. Žalobkyně je ukrajinské národnosti (odkázal na odpověď žalobkyně k otázce č. 5 žádosti), hovoří ukrajinsky i rusky, proto se v jejím případě ani nemůže jednat o pronásledování z národnostních důvodů či příslušnosti k určité sociální skupině. V Charkově žádné potíže v tomto směru neměla, avšak v souvislosti s problémy jejího přítele odcestovali na Zakarpatskou Ukrajinu, kde měla mít obtíže sama žalobkyně (verbální urážky a slovní útoky). Tyto formy závadného jednání - urážky, různé ústrky, nevraživost ze strany obyvatelstva apod. však nedosahují takové intenzity požadované pro splnění definice pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný namítl, že v doplnění žaloby je rovněž popisována situace osob ruského původu na Ukrajině, není zde však uveden jediný informační zdroj, stejně tak jako při popisu situace ve městě Charkov. V případě krádeže ve vlaku se jedná o kriminální záležitost, přičemž žalobkyně ani nevyužila všech možností domoci se ochrany svých práv, kterou jí ukrajinský právní řád poskytuje a zemi původu opustila, proto nemůže tvrdit, že jí pomoc ze strany státních orgánů byla odmítnuta. Upozornil, že v žádosti ani vlastnoručně psaném prohlášení žalobkyně své problémy nespojovala s národnostními důvody. Dále uvedl, že ekonomické či sociální problémy v zemi původu nejsou zákonným důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Korupce se vyskytuje i v zemích s vysokými demokratickými standardy, včetně ČR a je velmi obtížné proti tomuto závažnému jevu bojovat. Žalovaný neshledal opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděla. K vnitropolitické a bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že před odchodem ze země původu žalobkyně žila v Charkově a na západní Ukrajině, kde však ani v dubnu 2015 žádný ozbrojený konflikt neprobíhá, tento je již po mnoho měsíců zakonzervován v Luhanské a Doněcké oblasti. Dle názoru žalovaného, žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žalobu při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka ukrajinského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 21.5.2014 žalobkyně uvedla, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, hlásí se k pravoslavné církvi, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti ní vedeno trestní stíhání. Je svobodná, na Ukrajině žije její matka a čtyři sourozenci. Vlast opustila dne 11.3.2014, a to kvůli na Ukrajině probíhajícím bojům. Po Charkově, kde žila, se pohybují neznámí ozbrojení lidé, bála se o svůj život. Lidé se tam navzájem nenávidí, což pocítil i její přítel J. Š. (rovněž žadatel o udělení mezinárodní ochrany v ČR). Sama to poznala, když přijela na Zakarpatskou Ukrajinu. Spolu s přítelem tam byli okradeni. Místní policie její oznámení nepřijala s tím, že se má vrátit odkud přijela. O mezinárodní ochranu žádá proto, že chce žít se svým přítelem, který kdysi v ČR byl. ČR je pro ni cílovou zemí, kde by chtěla normálně v klidu žít a pracovat. V případě návratu se obává o život, mohli by ji zabít.

Svůj zdravotní stav označila za dobrý. V průběhu pohovoru dne 22.8.2014 upřesnila, že necelé dva měsíce před odchodem z vlasti žila i se svým přítelem na Zakarpatské Ukrajině u své babičky ve městě Iršava. Z Charkova odjeli začátkem ledna 2014, začaly se tam dít „divné věci“, objevovala se různá seskupení, ti lidé byli ozbrojeni, měli obušky, prověřovaly se doklady. Jí jako ženu nekontrolovali, ale jejího přítele kontrolovali opakovaně. Jednou, když zjistili, že je ze západní Ukrajiny, nadávali mu, že je „Majdanovec“ a chtěli ho odvést. Podařilo se jim utéct. V Charkově už se nedalo normálně žít, lidé začali město opouštět, hlavně ti, co nepocházejí z Charkova. Proto odjeli do Zakarpatské oblasti a žili u její babičky v Iršavě. Cestou do Iršavy však byli ve vlaku okradeni, přišli o vše. Dojeli do Mukačeva, obrátili se tam na policii, ale policista je odmítl s tím, že to nespadá do jeho kompetence. Potom se obrátili na policii v Iršavě, chovali se k ní vulgárně, řekli jí, že se má vrátit odkud přijela, jejich trestní oznámení odmítli přijmout. V Iršavě byli asi dva měsíce. Když chodila po ulici, křičeli na ni, že má táhnout pryč, nadávali jí. Panovala tam silná protiruská nálada. Nechtěli, aby lidé z východu jezdili k nim na západ. Kromě toho žalobkyně mluvila rusky, ukrajinsky umí ze školy, ale nemluví tak dobře. Pro odjezd z Iršavy se rozhodli proto, že tam nebylo možné v klidu žít, měla strach. Cestu zařizoval přítel. Jeli autem, na hranicích přítel předložil nějaký dokument (neví jaký) a bez problémů přijeli do ČR, do Prahy ke kamarádům přítele, kteří jim pomáhali. Byli tam asi dva měsíce. Protože neměla doklady, nechodila moc ven. Potom přišli do pobytového střediska. Situaci v Charkově stále sleduje, mluvila se sestrou. Ve městě jako předtím působí ozbrojené skupiny. Myslí si, že v případě návratu by tam potíže neměla, ale její přítel ano. Mezi západem a východem země, mezi ukrajinsky a rusky hovořícími panuje obrovská nenávisť. Na Ukrajinu se vrátit nechce.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobkyně žalovaný konkrétně vycházel z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 1.7.2014, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15.4.2014, Zprávy Evropské komise o pokroku v zemi za rok 2013 ze dne 27.3.2014, Zprávy CRS pro Kongres USA, Steven Woehrel ze dne 24.3.2014, Výroční zprávy organizace Freedom House, Svoboda ve světě 2014 z ledna 2014, Výroční zprávy Human Rights Watch 2014 z 21.1.2014, Informací MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, a č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, Informace ZÚ Kyjev č.j. 221/2014-KIEV ze dne 10.3.2014 a č.j. 437/2014-KIEV a z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“- aktuální znění. Žalobkyně nevyužila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, doplnění podkladů nenavrhla.

Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná vyjádření. Soud k důkazu konstatoval listiny předložené žalobkyní – zvýrazněné pasáže článků z internetu (z listopadu 2014 – května 2015) a jejich překlad v českém jazyce, kterými chce prokázat, jak skutečně vypadá situace v Charkově, která se nelepší, jakož i vzájemnou nevraživost mezi obyvateli východní a západní Ukrajiny. Žalobkyně se přestěhovala na západní Ukrajinu, ale i tam působí nacionalistické skupiny vůči obyvatelům z východní Ukrajiny. Dále soud k důkazu konstatoval přílohový spis zdejšího soud sp. zn. 29Az 50/2014 ve věci přezkumu rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany příteli žalobkyně J. Š. Konstatoval, že ve věci dosud nebylo rozhodnuto, věc je připravena k neveřejnému projednání.

Žalobkyně ve svém účastnickém výsledku uvedla, že kdo nežije tam, odkud ona pochází, nedovede pochopit, jak tamní situace vypadá. V důsledku působení různých nacionalistických skupin je tam život stále nebezpečnější. Chce žít v klidu, mít rodinu a nebát se každé ráno o život. Soud s odkazem na ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pověřeným zástupcem žalobkyně navrhovaný výslech přítele žalobkyně p. J. Š. Svůj postup odůvodnil nadbytečností, věc J. Š. bude zdejším soudem samostatně a individuálně projednána jinou samosoudkyní.

Zástupci účastníků závěrem zopakovali a shrnuli své výše uvedené návrhy na konečné rozhodnutí soudu. Náklady řízení nežádali.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Z výpovědi žalobkyně je zřejmé, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace,

politicky se veřejně neangažovala a neuvedla žádné potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalobkyně rovněž neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o existenci její odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. V této souvislosti je přitom nutné zdůraznit, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně v Charkově, kde žila, žádné problémy neměla. Jisté potíže měl její přítel, který pocházel ze západní Ukrajiny. Proto se přestěhovali k její babičce do Zakarpatské oblasti, kde byla žalobkyně na ulici slovně napadána s tím, že se má vrátit odkud přijela. Soud konstatuje, že ojedinělé slovní útoky nelze hodnotit jako azylově relevantní pronásledování pro nedostatek intenzity a opakovanosti. Uvedené ataky pak byly vedeny ze strany místních obyvatel, tedy soukromých osob a jsou víceméně odrazem celkové nálady v současné ukrajinské společnosti a projevem negativních lidských vlastností. Soud nehledal, že by verbální urážky a nadávky (typu „ať táhne pryč“ apod., žalobkyně uvedla, že „ani neví, co vše na ni křičeli“) měly charakter pronásledování z národnostních důvodů, či příslušnosti k sociální skupině (obyvatel s ruským původem), jak žalobkyně tvrdí v žalobě. Ostatně žalobkyně v žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21.5.2014 uvedla, že má, resp. že se hlásí k ukrajinské národnosti a má ukrajinskou státní příslušnost. V průběhu správního řízení se rovněž nezmínila, že by měla problémy kvůli svému ruskému příjmení, jak poprvé tvrdí až v žalobě. V žalobkyní předložených člancích, které popisují situaci v Charkově, pak není uvedeno ničeho o jí uváděných potížích osob ruského původu. Soud na tomto místě odkazuje na závěry vyslovené v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30.10.2001, sp. zn. 7 A 754/2000-29, které lze přiměřeně vztáhnout i na posouzení případu žalobkyně a kde se m.j. uvádí: *„Podle přesvědčení soudu je známým jevem v každé zemi /byť v některé více a v jiné méně, nicméně i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv a důsledné demokracie/, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější lidské vlastnosti jako xenofobie, animozita, závist, msta za dřívější příkoří domnělá i skutečná, důvodná i nedůvodná obava o bezpečnost, náboženské důvody, strach z ohrožení sociálních jistot atd. To však samo o sobě není ještě pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, resp. ve smyslu čl. 1 bod A. 2. Úmluvy o právním postavení uprchlíků“.* Žalobkyně popsala negativní zkušenost s přístupem ukrajinské policie poté, co byli s přítelem ve vlaku okradeni a snažila se domoci svých práv. Z výpovědí žalobkyně vyplývá, že si na postup místní policie dále nikde nestěžovala ani prostřednictvím nadřízených nebo jiných státních orgánů. Žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí s odkazem na informaci MZV č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014 uvedl, že na Ukrajině lze podat stížnost proti postupu policejních orgánů u prokuratury nebo útvaru vnitřní kontroly daného policejního okrsku. Žalobkyně však po uvedeném odmítnutí ze strany policie žádné další kroky neučinila. Lze tak uzavřít, že žalobkyně nevyčerpala veškeré právní prostředky, které jí k ochraně jejích práv poskytuje právní řád státu jejího původu. Pokud jde o obavy žalobkyně ze zhoršující se bezpečnostní situace na Ukrajině, ta je zhodnocena v rámci doplňkové ochrany (viz níže). Rovněž žalobkyní vyslovená touha po zajištění lepšího a bezpečnějšího

života, ač lidsky pochopitelná, není slučitelná s výše taxativně uvedenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak obava z ekonomických potíží, či sociálních problémů v případě návratu do vlasti, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“*. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů, včetně informací od samotné žalobkyně, pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci své úvahy náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobkyně, stejně tak jako k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu

takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobkyně v zemi původu sice měla problémy s policejními orgány během svého pobytu v západní části Ukrajiny, které však nedosáhly intenzity ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu. Navíc nevyužila všech možností ochrany své země původu. Dále s odkazem na informaci MZV č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014 uvedl, že neúspěšným žadatelů o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti postih ze strany státních orgánů. Pokud jde o bezpečnostní situaci na Ukrajině, žalovaný odůvodnil, že v době rozhodování o žádosti žalobkyně na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konstatoval, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země včetně hlavního města Kyjeva je klidná. Zohlednil i to, že žalobkyně pochází z Charkova, která se sice nachází blízko konfliktních oblastí, ale před svým odjezdem žila u babičky v Zakarpatské oblasti, tedy v západní části Ukrajiny, která není výše uvedenými lokálními střety bezprostředně zasažena. Případné vycestování žalobkyně pak není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Krajský soud konstatuje, že na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých z úřední činnosti zdejšího soudu v jiných věcech žalobců z Ukrajiny a na podkladě posledních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozhodně nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně o existenci ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu v zemi jejího původu. Internetové články předložené žalobkyní popisují každodenní život v Charkově, který je ovlivněn svou blízkostí dvěma uvedeným bojovým oblastem (*...na hranicích regionu se vzbouřenými oblastmi jsou hlídková stanoviště, na ulicích jsou vojáci, nad okrajovými částmi Charkova přelétávají vojenské vrtulníky, dochází k explozím...*), ale neprokazují, že by k ozbrojeným střetům a rozšíření zatím lokálního konfliktu docházelo i v dalších oblastech či na celém území Ukrajiny. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na usnesení NSS č.j. 3 Azs 259/2014-26 ze dne 25.3.2015, či usnesení č.j. 6 Azs 113/2015-30 ze dne 4.8.2015, ve kterém NSS zopakoval svůj názor dříve vyslovený v usnesení č.j. 7 Azs 265/2014-17 ze dne 15.1.2015, tedy že *„situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* Dále NSS uvedl s odkazem na svůj dřívější rozsudek č.j. 5 Azs 28/2008-68, že *„v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“* Z uvedeného je zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobkyně žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro ni z uvedeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině neuvedla. Vyslovila toliko obecnou obavu ze zhoršené bezpečnostní situace. Navíc připustila, že v případě návratu do vlasti by problémy neměla, ale vrátit se tam nechce. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobkyně byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78

odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 6. listopadu 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně